Již z této organisace notářských kursů jest zřejmo, že kursy tyto byly zcela samostatné, od vys. škol zcela nezávislé kursy a že nebyly také samostatnými vys. školami. Ani zkoušky notářské nelze pokládati za zkoušky na vysoké škole skládané, jak to žádá § 52 služ. pragmatiky. Pak ovšem nejsou předpoklady pro zařazení st-le do skupiny B splněny.

č. 8309.

Zaměstnanci veřejní (Slovensko): Bývalý úředník župy bratislavské, pensionovaný podle § 8 zák. č. 269/20, má nárok na vyměření pense podle platu, který mu podle předpisů uherských, platných dne 28. října 1918, příslušel v době skutečného ukončení služby.

(Nález ze dne 18. prosince 1929 č. 23.073.)

Věc: Matěj D. v S. proti župnímu úřadu v Bratislavě stran výměry odpočivných požitků.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: St-l byl konceptním úředníkem župy bratislavské již před 28. říjnem 1918. Výnosem min. vnitra z 31. července 1919 byl jmenován do VIII. hodn. tř. v systemisovaném stavu konc. úředníků polit. správy na Slov. s výhradou znalosti státního jazyka, a přísahu složil 18. prosince 1919.

Avšak výnosem z 26. února 1925 zrušilo min. vnitra služební poměr st-lův, který byl v té době hlavním služným a zároveň bylo župnímu úřadu uloženo, aby st-le o tom uvědomil, jej ihned sprostil služby a pensionoval dle § 8 zák. č. 210/20.

Rozhodnutím z 23. prosince 1925 byl st-l dnem 30. dubna 1925 sproštěn služby a dnem 1. května 1925 dán na trvalý odpočinek, při čemž byly jeho pens. požitky na základě zák. č. 210/20 ve smyslu župního pensijního statutu župy bratislavské č. III/1 vyměřeny takto: Nepřetržitá akt. započítatelná služba počítaná od 16. října 1909, kdy se stal st-l členem župního úřednického pens. ústavu, do 30. dubna 1925 činí 18 let, následkem čehož má ve smyslu §§ 23 a 24 cit. pens. statutu nárok na roční pensi odpovídající 58% posledního t. j. v den 31. července 1920 pobíraného základního platu per 2.200 Kč, což činí Kč 1276 s připočtením bytné pense ročních 320 Kč a vál. podpory per 360 Kč a mimo to byla mu dle směrnic zák. č. 3/20 vyměřena záloha na budoucí úpravu od 1. května 1925.

Podáním z 10. ledna 1928 domáhal se st-l, aby mu odpočivné požitky byly vyměřeny podle požitků IX. h. tř. 2. stupně platového dle uher. stylu a odůvodňoval žádost tím, že když jest pensionován nikoli dle čsl., nýbrž podle uher. předpisů, má za základ pro výměru pense býti vzat plat, kterého by podle svých služ. let dle uher. zákonů dosáhl. Podle zák. čl. LVII:1912 měl prý st-l jako služný II. tř. po 6leté službě v X. platové třídě ztrávené dnem 1. října 1919 postoupiti do požitků 1. stupně IX. platové třídy a podle § 3 výn. min. vnitra č. 106.948/906 resp. podle § 11 zák. čl. IX:1917 měl po třech letech v IX. plat. třídě postoupiti od 1. října 1922 do požitků IX/2 plat. třídy.

Nař. rozhodnutím nebylo této žádosti vyhověno, poněvadž st-l byl pravoplatným rozhodnutím župního úřadu z 23. prosince 1925 ve smyslu § 8 zák. č. 210/1920 dnem 1. května 1925 pensionován; podle § 8 cit. zák. má se pense vyměřiti podle platných uher. zákonů, tedy podle předpisů platných dne 28. října 1918 a dle pens. základny, kterou tvoří plat st-lem před jeho pensionováním naposledy, t. j. v den 28. října 1918 požívaný. Tento plat činil u st-le dne 28. října 1918 podle X. hodn. tř. 2. stupně zák. čl. LVII:1912 ročně 2.200 Kč. Na základě tohoto platu byla též st-li pense vyměřena. Okolnost, že st-l měl dne 1. října 1919 postoupiti do vyšších platů a to do IX. plat. třídy 1. stupně a dne 1. října 1922 do IX. plat. třídy 2. stupně, je irelevantní, ježto za základ mohl býti vzat jen plat dne 28. října 1918 užívaný.

O stížnosti uvažoval nss následovně: — —

Žal. úřad hájí názor, že rozhodným jest plat, kterého st-l dne 28. října 1918 užíval, kdežto stížnost zastává stanovisko, že st-li měla býti vyměřena pense podle platu, na který mu příslušel právní nárok v době jeho pensionování. Přihlédnuv k ustanovením pensijního statutu býv. župy bratislavské dal nss za pravdu stížnosti.

Zákon č. 210/20 stanoví v § 8 jen tolik, že úředníci býv. vlády uherské, kteří byli po složení slibu věrnosti republice čsl. u úřadů župních a služnovských ponecháni a podali sice včas žádost za ustanovení, ale nebyli ustanoveni, budou dáni na odpočinek a budou jim poskytnuty zaopatřovací požitky, pokud by měli na ně nárok podle platných zákonů uherských. Tím stanoveny byly, jak stížnost zcela správně tvrdí, jenom normy, podle kterých nároky takových úředníků dlužno posuzovati. Nss vyslovil v četných judikátech, že jsou to normy uherské, které dne 28. října 1918 byly v platnosti. Tím není však ještě řečeno, že by i předpoklady konkretního nároku na pensi musily býti posuzovány podle skutkového stavu, resp. podle osobních poměrů toho kterého úředníka, jak tyto se jevily v den 28. října 1918. V tomto směru dlužno nároky na pensi posouditi podle předpisů uherských, t. j. v daném případě dle pens. statutu býv. župy bratislavské. V § 23 tohoto statutu jest stanoveno (odst. 1), že pense má býti vyměřena ze základu ve skutečné službě posledně užívaného započítatelného důchodu. V posledním odstavci téhož paragrafu pak jest stanoveno, že pod započítatelným důchodem posledně požívaným rozuměti jest onen započítatelný důchod, na který měl úředník ve skutečné službě naposledy nárok. Není tedy rozhodným plat, kterého st-l dne 28. října 1918 užíval, nýbrž plat, na který měl st-l ve skutečné službě naposledy, arciť jen podle předpisů uherských, nárok.

Nař. rozhodnutí příčí se tedy předpisu § 23 posl. odst. cit. pens. statutu, nemá opory v zákoně, a bylo je proto zrušiti dle § 7 zák. o ss.

č. 8310.

Zaměstnanci veřejní (Slovensko): Je do pense čsl. finančního úředníka započítatelna doba, po kterou byl v Uhrách placeným soudním praktikantem?

(Nález ze dne 18. prosince 1929 č. 23.074.)